

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjatosok,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřěw će!

F.

Sserbske njeđželske lopjeno.

Wudawa šo kóždy šobotu w Smolerjez knihicziščejeńi w Budyschinje a je tam ja šchwórtlětnu pschedpłatu 40 np. dostacž.

Sswjalki.

Jap. skutki 2, 1—13.

Wuczobnizy běchu w Jerusaleme šromadzeni a čakaču na šwjatki. A šwjatki pschińdu. Mózne snamjenja pschipojedaja, šo šwjaty Duch s njebjes pschińdže. Nahlě schumjenje šta šo s njebjes jako mózneho wětra a napjelni zylł dom, w kotrymž šedžachu. Jasytki běchu jako wohenjowe k wohladanju. Wohen šahorjenja pschińdže se šwjatym Duchom a my widzimy, šhto tón wohen skutkuje: woni buchuwšitzy polni šwjateho Ducha a počachu rěčecž s druhimi jasytkami. Tajke běchu přenje šwjatki — tajke dyrba šwjatki pschězo šašo byč, tež w našim čašbu. My trjebamy šwjatki.

Našchemu čaškej nowe šwjatki!

1. Nowe schumjenje!
2. Nowy wohen!
3. Nowe jasytki!

1. „Nahlě šta šo schumjenje s njebjes jako mózneho wětra. To šu te swony, kiž šwjatki nutšswonja. Wětr je štajnje snamjo Ducha byl. Duch šaduma jako wětr. Wěšit pschinjeke nalětny powětr a čopłotu a rostaje lód, wón pak šlama tež najšhlniške šhtomy w lěšu a podnóri lódže na morju. Tak je tež šwjaty Duch šwětně knještwa šnicžik, špjecziwých duchow šlemik. A njewidzimy šašakých duchow powróčenja, šak šo woni hibaja w našim čašbu! To naš na to pokasuje, šo my šwjaty wětr trjebamy, móž s wyšokosće, kiž wšitke nješchecželske mozy psch-

winje. Šswjatkowne swony swonja — wěšit s njebjes duma. Šswjaty Duch pschińdže we wěšitu. We wěšitu pschińdže na čłowjeka, hdyž wón s nowe křutnosću Šbožnika šapschimnje. To pschińdže wón we wchorje šrudoby — tehdy je twoja wěra rostla, šo móžesche špěwacž: „Ša šym pschěš šhryšta šrawne rany tón prawy grunt nětk namakał.“ Ale wón pschińdže tež w čichim dumanju. Tak je wón na tebe dumał we wšelakim hnadnym wóđenju twojeho žiwjenja, hdyž wutrobu wošchewi jako čerstwy wěšit s njebjeskeho wótzneho kraja. Duž špěwajmy: Š šwjaty Ducho, pój wšak k nam jako schumjenje mózneho wětra pschecziwo nješchecželskim mozam a jako šadumanje mileho wěšita k wošchewjenju našich wutrobom.

2. Nowy wohen! Wohenjowe plomješča běchu wšche widzecž w podobje jasytkow. Wohen wuczišči a hrěje. Šajki běšche to wohen 1. šwjatkowny šwjedžen! To je plomjo lubosće s Božeje wutrobny, kotrež šo na Golgata najjašnišho palešche. A tajki wohen džěiche tehdom pschěš wutrobny wuczobnikow a pokasa šo bóršy w 1. šwjatkownej wošadže. Wona bu šhřeta a šahorjena, tak šo bu šahroda Boža. A tam wohen dže do Samariskeje, do Galileiskeje. We wšchěch čašbach je šo wohen Ducha palik. W čašbach pschecžěhanja wón běšche, kiž mlodych a štarych s tajkej šmužitošću napjelni, šo šamo jich čwilowarjo šo šastrožichu a wobrocžichu. Wohen lubosće běšche, kiž rycerjow won wjedžesche do šlubjeneho kraja jako šchizerjow s tym heškom: „Bóh to džze!“ A šhto da Lutherowym šlowam tajku móž, našch zylł lud

ſbudzić? To bęſche ſwjaty Duch, kiż bęſche woheń luboſcze ſapalił. Je tón woheń mješ nami? My trjebamy woheń, pſchetoż kſheſczijanſtwo je hiſcche ſymne. A luby kſheſczi- jano, hdyż ty wopomniſch tu luboſcź ſwojeho Ebóžnika k tebi, njedyrbjala ſo twoja wutroba ſahoricź, ſo ty ſaſpěwaſch: „Luboſcź, ja ſo poddam czi, chzu twój woſtać wobſtajnje!“ Jedyn naſchich Wótzow je wuprajil: O luboſcź, luboſcź k temu njewidomnemu kralej, ſwjata duchowna luboſcź, kať ſbóžni ſu twoji ludžo! Woni kłodža w radoſczi, kotraž je tykaz króć kraſniſcha hać radoſcź, hdyż pſcheſ kćžjaze nalětne ſahony džemy. Bjeſ luboſcze Jeſuſkomeje žane ſwjatki. Tón woheń my trjebamy.

3. Nowe jaſykli! Móž ſwjateho Ducha, kiż je wutrobny wučobnikow napjelnił, dže pſcheſ rót, ſo ſ no- wymi jaſykami rěcza — to je rěcź ſwjateho Ducha. To je rěcź džěczi Božich — prawa macžetna rěcź. Ale rěcza teź wſchitzy tule rěcź? Wona ſo powjeda w rańſchich a wječornych pacžerjach, — wona je rěcź ponižoſcze a lu- boſcze. Powjedamy my tu rěcź w naſchim žiwjenju? Hdyż ſcže wot Boha žohnowanje doſtali we ſwojich domach, na ſwojich džěcžoch, potom dyrbicze ſpěwacź: Ahwal teho Anjeſa, moja duſcha, a njeſapomii jeho dobrotow! My ſpěwamy rjane ſwjatkowne kherluſche. W nich je ſwjaty Duch žiw, kiż wutrobny poſbėhuje. Chžemy ſpěwacź ſ wu- trobny, wot ſwjateho Ducha napjelnjeneje, potom ſpěwamy teź ſ nowymi jaſykami:

O ſwjaty Ducho, pój wſchať k nam,
Bydl we naſ ſ twojej huadu ſam!
Samjeń.

Radoſcź nad doſtatkow Božeho ſwjatkowneho dara.

Sahorjeni ſ Ducha žiwje ſawykajmy;
Eſwjatkowne je ſlubjenje nam dopjelnjene!
Džěczi Bože, ſ Duchom ſwjatym wobdarjene,
Kherluſch nowy ſwjatki Anjeſej ſaſpěwajmy!

Ahwalbu, dzał a czeſcź jom' wobhnadženi dajmy!
Eſwjatki nam ſu bydla ſbóžne ſawěſcžene;
Eſmy wſchať Bože džěczi, ſ Ducha wuſwjecžene,
Duž ſej ſawdawť herbſtwa njebjeſkeho hajmy! —

E Duchom ſwjatym ſ Boha wobronjeni džimy
Wjeſeli do powolanja ſwjatkowneho,
So ſwět ſhubjeni ſa Anjeſa dobywamy!

Hdyż tať ſ Anjeſom džěl ſej dobry wuſwolimy,
Lud ſmy dobycza a wozny paſtwy jeho
A ſa ſawdawť herbſtwa Ducha jeho mamy. —

U.

Wažnoſcź ſwjatkowneho podawka.

(Zap. ſk. 2, 14—18.)

Glóſ (134): Hdyż Jeſuſ Khrystuſ, Boži Eſyn, —

Bóh na ſwjatki je dopjelnil,
Echtož bęſche dawno pſchilubil,
Hdyż rěczał pſcheſ profetow je
Wo kraſnym nowym pſchichodže,
Kiż wěrných troſchtuje. —

Džiw widžecź da ſo njewſchědny
W Jeruſalemje ſwjatkowny,

Hdyż Duch ſo wulať Boži je
A cžlowſtwu pſchijnjeſť žiwjenje,
Kiż nihdy njeſhije!

Eso ludžo wulzy džiwachu,
Sič wjele džachu mješ ſobu:
Echto podawť ſmėje na ſebi? —
Pať druſy jich ſu hanili:
Ezi ſu ſo wopili!

Tať ſanicžuja bjeſbóžni,
Hdyż wučobnižy Anjeſowi
We ſwjatym Duchu rěcžachu
A móžnje wſchitzy ſwědcžachu,
Echto džimy Bože ſu.

Na hrube kóſtynch hanjenje
Pětr poſtanymſchi rěcžeſche:
Wy židži, lubi mužojo,
Wy tu Jeruſalemčzenjo!
Njech wěž wam praji ſo;

Budź wſchitkim wam to ſjewjene,
A moje ſłowa ſapſchimúcže:
Ezi pjeni njejſu ſawěrnje,
Kaž wopake je wuſdacze;
Něť hiſcche ſahe je!

Je tjećza haſle hodžina
Dnja, k modlenju džě ſwjecžena,
Duž pjanoſcź njeje woprwdže,
Echtož ſpodžiwni tu widžicze,
— Ně! to džiw Boži je!

Echtož pſcheſ profetu Joela
Eso w Božim ſłowje woſjewja,
— To nětko dopjelnjene je,
To je, ſchtož tudy widžicze,
— Džiw kraſny Boži je!

Bóh prajil je: Sa wulecź chzu
— Po ſnathm wam wſchěm ſlubjenju —
Džě na wſcho cžělo widomnje
Wot Ducha mojob' — žiwjenje,
To ſwjatkowny Duch je!

Wſchón narod a wſchě ſtarobny,
Kaž knježa, tať teź wotrocžny,
Pſcheſ Ducha mojob' ſwjecženi
A ſ darami teź pſchjeni
Mi budža ſlužobni.

Glěj! dary Ducha ſwjateho
Něť wſchudžom dadža widžecź ſo;
Wón Bože dawa pſnacze,
A žiwjenje je ſwjatkowne
Pſcheſ njeho ſkicžene! —

To ſwjatkowneho podawka
Je wažnoſcź, cžlowſtwu ſjewjena,
— Duž ſradujmy ſo wutrobnje,
So wulať Duch ſo Boži je
A dawa žiwjenje! —

U.

Slamana pódkowa.

Sedyn bur se swojim małym synkom Jurjom psches polo džesche. „Slej“, nan ras duzy po puczju rjetny, „tu leži kruch pódkowy na dróhy! Sběhni jón a tyki jón do kapšy!“

„Ach“, Surk džesche, „to džě ani prózy hódno njeje, so so sa nim skhili!“

Nan želešo mjelcizy sběhny a jo šebi do saka šuny. W bližsčej wšy jo wón kowarjej sa kroschil pscheda a sa njón wišchnjom kupi.

Wobaj džěchtaj dale. Szónzo wulzy jara palešche; daloko a ščerošo njebšche žaneho doma, žaneho šchtoma a žaneho žórta widžecž. Surk bě tak lacžny, so nimale sawutli a njemóžesche sforo wjazy sa nanom šlědowacž.

Duž da nan kaž pschpadnje wiščen padnyčž. Surk ju tak žadosčiwje sběže, kaž by šloto byla, a hnydom i njej te rtej šjědže. Wo někotrych krocželach da nan sašo wišchni padnyčž, Surk so runje tak špěšnje sa njej skhili. Na tole waschnje nan Surkej wschitke wišchnje šeběhacž da.

Sako běchu nětko wišchnje wschě a Surk pošlednju šjě, so nan šmėjizy wobroczi a džesche: „Slej, budžišche-li so ty sa pódkownu juntrócž skhiliš, njetrijebasche so ty sa wišchnjemi štokrócž pokhilečž.“

Šdnyž na wěž mašu njedžiwajšch,
Dha hiščeže i mjeńšchej prózu majšch.

F.

Drohotne selicžko.

Dwě dzowzy, Herta a Šilža, džěšchtej do měšta, a kóžda nješesche czežki korb polneho šadu na šhribjecze.

Herta nješestajnje morkotajšche a šdychowajšche; Šilža pak so šmėjese a jeno žortowajšche.

Herta džesche: „Ja njewopšchijam, tak móže czi na šmjecze hieč! Twój korb je džě runje tak czežki kaž mój, a ty wo ničžo šhlnišča nješy džyli ja.“

Šilža wotmolwi: „Sa šym wěšte selicžko k swojej czeži pschipožžika, a tak ju šedma cžuju. Cžin tež tak!“

„Aj!“ wuwoła Herta, „to dyrbi drohotne selicžko byčž. Sa chžyła šebi šwoju czežu i nim tež rada polóžicž. Šraj wschaf mi tola, kak wono řěka.“

Šilža šnapschecžiw: „Tole drohotne selicžko, kotrež wschě wobcžežnosčje wolóža, řěka — šcžerpliwosčž; pschetožž:

Byčž czeža šda so malicžkosčž,
Šdnyž pschidajšch k czeži šcžerpliwosčž.“

F.

Šfi škleńny.

W jenej wotewrjenej štwi mudreho, šydomdžefacž lět stareho Salomona na jentym podstawku šfi škleńny porno šebi štejachu. Na přenjej běšche mjeno „špokojnosčž“ wosnamjenjene; wona bě tołsta a mutna a so jeno bluto blyščežesche. Druha, hižom jašnišchich a lubošnišchich barbow, mějesche napišmo: „wjekšelosčž“. Šecža pak, i mjenom „radosčž“, běšche jašnje blyščežaza kaž roša a dejmant, a jejne barbno šybolesche so kaž šafěr a rubin. Na jene dobo wišhor wschě šfi k šemi wrijšny. Duž so šchleńza radosčje do tyšaz kruchow rošrašy; wjekšelosčž mějesche rošpušlinu; jeno špokojnosčž běšche njewobšhodžena wostala.

F.

Sswjatkowny khěrlušch.

(Gerol: Palmblätter. N. Folge.)

Sswjatkki šu pschisšche, nětk pscha so lěšy a hola,
W šwjedženiškej šufni so blyščeža wschě šahrody, pola;
Šahony štu,
Njebješa krašnišche šu,
W nalětnej pschje tež rola.

Sswjatkki šu pschisšche, duž pschidžž k nam, o Ducho ty šwjaty,
Niz bu ty šwėtej we špocžatku na wodach daty,
Šotom tež tam
W Šerušalemje bu šam
Do doma, wutrobny lathy.

Sašo pschidžž, šatschaf ty šchtomowe hałošy nětko,
A šwjatocžnej šhwalbje šbudž šopjeńka, štwjelza — haj wschitko,
Šrawicžki tu
Wožiw tež k šaspėwanju,
Lubošny nalěča šwėtko!

Šchromadžuj ptacžatka i lěšow a i žykeho kraja,
W khěrlušchach šwojich njech šhwalbu a czešcž Wótzej praja;
Šchtowrončžki czi,
We nozy šhlobiki
Šadostnje špėwy njech haja.

Do žyrtwjom pschidžž tež, žno šakincža šwonny do kraja,
Wóžnje njech i nowa šaf piščežele byrglow nětk hraja;
Šschitajaj, so
Šnješowe štutki tež so
Wóšišcho pschipowjedaja.

Dótk so ty jaška wučerjom k šwėdčėnjam šwėrnym.
Dótk so tež wutrobom cžlowjecžich k czešcėnjam wėrnym,
Njech šhwala cze
Kaž kóški najwolnišche
Tudy je žiwjenjom mėrnym.

Šschidžž wschaf do domow, cžin hrošnych a wobožnych cžilnych,
Šwadnikow šmėruj a šlobjenych cžin šašo miłnych,
Špokojiwšchi,
Š jandželskim šlowom ach dži
Wujednacž w roškorje žiwnych.

Šchėdžiwzow dopomni, kak džeržesche Šnješ, šchtož je šlubik,
Wandželskim polaž, šchto jedyn je druhemu lubik;
Młodžinu, haj
Šhroble tež napominaj,
So jej cžert njeby mėr rubik.

Šschidžž tež do šomorfi šhornych a wobohich nětk i nowa,
Šahoj jich, řěf jim najšlódšche a šbudžaze šłowa;
Do wutrobny,
Njebješki trošhtarjo ty,
Wschitkim kladž šmėrnitwe šłowa!

Wobšhlódkuj mřejazoh' woblicžo, o šwjaty Ducho,
Wotewi sa njebješki dom jemu wošo a wucho.
Š pomožu pschidžž,
Dobycža khěrlušch njech klicž
Do dušche jemu, o Ducho!

Šichel. Šurij Bróšf 6./5. 07.

Rady dar je njebeš twar.

(Skónczenje.)

Tamne lěto, we kotrymž bě wulka drohota a nusa, běhalsche wjele profcherjom wokoło a tež we Wrótkławju so woni po zhlých czrjódach na hařach walachu.

We Wrótkławju pař bydlešche tehdy bohaty muž. Wón bě wobstarny a njeměšche ani žonu ani dźěći. Tón bě jara dobroczorny a šmilny a wudželešche wjele darow khudym, bě pař trochu wobozny a wošebiteho waschnja. Temu do myšlow pschińdže, so chze so jako profcher swoblecač a po prośchenju khodžic, so hy so wobhonił, hač so druhy šmilni kaž wón.

Sedyn džen swobleka so wón rostorhanu profcheriku drařtu, kotruž bě šebi kupil, a sepjerajo so na kij, jako njeby khodžic mohł, dźešche wón po hařach, jako by profcher był. Na rózku torhošcža wosta stejo a čakašche, hač jemu ščo něšto dari. Dołho tam wón steješche, wjele čłowjekow pola njeho nimo dźešche, ale ničo temu khudemu muzej ničo njeda. Napořledku młoda holza nimo njeho dže, kotraž korbił w ruzy nješe, so by so swoju knjeni wschelaše kupowala. Ta se šmilnym wokom na teho šče-džiwa pohladuje a dofelž šebi myšli, so ju ničo njewidži, k njemu stupi prajo: nano, wy drje seže hlódnny? Šichi tajlich šlowach wařa š korbika kruč hłěba a rjetny: tu wšmicže a jěšče, to šym šebi dženka rano wot šnědanja wysche šhowala; ja wěm, ščo to reka, hlódn čerpic, a mjes tym so wona šlěborny krosch š ruki wařa a profcherjej da, wona pschistaji: to šym na hařy namakala; wšmicže to, wbohi džebo!

Na to wona precž khwatašche.

Temu bohatemu profcherjej pař so to žyke waschnje tejele holčki wubjernje lubješche. Ničo jemu ničo darił njebě. Bohaczi běchu pola njeho nimo šchli a na njeho lědom pohladali. Tuta šlužobna holza bě jenicžka, kotraž jemu šmilnošč wopokafa; hluboko hnuty dže wón so nej a widži, so do kžeže jemu snateho pschekupža stupi. Na wopraschenje šhoni wón, so je to jeho šlužobna džowka.

Se šwojim kručom hłěba a š tym šlěbornym kroschom wróći so wón dom a šašo derje swoblekany pschińdže wón k temu pschekupzej. Tón so njemalo špodžiwa, jako so tón bohaty knjes so jeho šlužobnej pola njeho wopraschuje, ščo wona a š wotkal je, kař reka a kař so šadžerzi. Špopođnju wješješche so wón do teje wšy, š kotrež bě šhatržinka a wopyta knjesa, kotrehož snaje, tež knjesa duchowneho a rjchtarja a wobhoni so, kař so ta wěž š Surjom a š šhatržinku ma.

Š dobrymi powjěcžemi w nastupanju wobeju wróći so wón dom. Nařajtra wař šebi 500 toleř pjenješ, kotrež ma ležo a šapłaczi na měšče tón dołh, kotryž ma jedyn jeho snatych na Surjowej žiwnošči stejo. Na to poda so wón šašo k temu pschekupzej, pola kotrehož šhatržinka šluži, a prořy teho, hač njeby š nej porěcžecž šměl.

„Snajesh mje ty, holčka?“ praji wón k nej, jako do jstwy stupi; „pohladaj na mnje!“

„„Wčžera““, rjetny wona, „„steješche na torhošcžu khudy muž; tón bě jara na wař podobny!““

„Šm! hm!“ tón knjes džješche, „ja teho njebolaka snaju.“

„„Ach! ně““, wotmolwi wona, „„žadyn šy čłowjek tón njebě!““

„Ščtoha šy jemu darila?“ prašješche so wón dale.

„„Ach““, rěčješche wona, „„ja běch so doma nařycžila a mějach kruč hłěba wot šnědanja wysche; tón šhowach šebi so khudeho, dofelž wěm, so moje knjeřstwo temu ničo napschecžimo nima.“

„A jako ja po hařy džěch, šybolešche so mi něšto k nohomaj a so škřilo namakach šlěborny krosch, pschi čžimž šebi myšlach, tón dyrbi tež so khudeho byč.““

„Alle njeby ty“, prajješche knjes k nej, „tón pjenješ šama so so šhowacž mohla, dofelž šy šama došč khuda?“

„„Ně““, wotmolwi wona, „„tón šlěborny krosch bě mi Bóh wobradžil. Ščtož šebi šařlužy a mam, to ja mořimaj šarščimaj, kiž štaj khudaj, dam; ja pař chžych šebi jedyn krosč to wješele ščžinicž, khudeho wobdaricž!““

Šichi tajlich šlowach šebi tón šary knjes šylšycžku mjelcžo š woczow wutře, pschetož tajka šamaritřka myšl jeho hluboko hnješche. Na to wón rjetny: „Ša chzu čži prajicž, moja holčka, so tón muž, kotremuž šy šwoje šmilne darj darila, žadyn khudy muž njeje byl.“

„„To njeje wěno““, prajješche wona, „„a hdy by to tež bylo, mi žel njeje, so šym jemu darila, ščtož šym mēla; ja šym jo derje mēnila; to Bóh wē!““

„Nó, dha pomyl šebi, so tón šlěborny krosch, kiž šy jemu darila“, tón knjes praji, „je so do tak wjele štow tolerjom pschewobrocžil, hač ma wón pjenještow. Šlaj, tudy mařch pjenješ. 500 toleř šym ja Surjej, twojemu nawoženj, dař a šym jeho dołh, kotryž na šwojej žiwnošči měješche, šapłacžil. Tu mařch te druhe 500 tolerjom, kotrež ja tebi darju, so byščaj šterje lěpje kwař džeržecž mohloj.“ Š tym poda jej pařčil papjerjanych pjenješ.

Šhatržinka njemóžješche tu žyku wěž wopšchijecž a mēnjješche, so ma tón šary knjes š nej šwoje žorty. Tón měješche nju, jej wščitko rořkladowacž. Šato pař běšche so wona wo wěnošči pschewědčžila, njemóžješche so Bohu a šwojemu dobročelej dođžakowacž.

Na kwařu, kotryž Surij něotre měřazy po tutym podawku š šhatržinku měješche, bě tež tón šary bohaty knjes š hoščjom a wješelešche so šobu nad tym, so bě jeju wobšbožicž mohł.

Luby čžitarjo! Wopomni pschi tym wěnošč pschishłowa: „Rady dar je njebeš twar“, kař tež šlowo šwjateho piřma: „Šbóžnišcho je dacž dylžli bracž.“

Wschelake š bliska a š daloka.

— Šsrjedu po šwjatkach dopođnja so šerbska duchownřka konferenza we winowej kicži w Budyščinje šhromadži a popođnju budže hlowna šhromadžina towařstwa k pomozhy študowazych Šserbow. Wy lubyh Šserbow šašo š nowa na to wařne towařstwo dopominamy, kotrež šerbskich młodženzow khudyh šarščich podpjeruje, so mohli študowacž a junu w šerbskim ludu škutkowacž. Tole towařstwo je š wulkim žohnowanjom škutlowalo. Nuřne je, so pař by hiščče wjazy dořonjalo; duž je trěbne, so šo hiščče bóle wot našcheho šerbskeho luda podpjeruje. W tu khwilu šu šobustawy š wjetřcha knježa duchowni a wučerjo a š luda šameho je malo šobustawow. Duž, lubi Šserbja, pschińdžče na hlownu šhromadžinu towařstwa šrjedu po šwjatkach do Budyščina a dajče so jako šobustawy towařstwa k pomozhy študowazych Šserbow šapřacž abo, hdyž seže šadžemani, šapřajče so pola šwojich knješow duchownych jako šobustawy. Wětny pschinoschł płaczi jenož 1 hr. a wy dopjelnicže š tym dobru narodnu pschishłownošč.

— Na Wochožaniře řarřke měřtno, kotrež je so š woteńženjom knjesa řararja Šeńcži wuprobniło, je so jako řarar postajil knjes řandidat Řyčer. Wón je šyn knjesa řararja Řyčerja w Delnim Wuješdže a je w řhorošči knjesa řararja Šeńcžu hižom dlějšchi čař řastupowal; duž je psches to w šwojej nowej wořadže derje snaty.